

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Adami Contzen E Societate Iesv, SS. Theol. Doct.
Commentaria In Qvatvor Sancta Iesv Christi Evangelia**

Contzen, Adam

Coloniæ Agrippinæ, M.DC.XXVI

vers. 10.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82999](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82999)

VERSVS 8.

*Et respondens centurio, ait: Domine,
non sum dignus, ut intres sub te-
ctum meum: sed tantum dic ver-
bo, & sanabitur puer meus.*

QVÆSTIO I.

Quomodo non erat dignus ut intraret sub
tectum?

Lectio con-
stitutata.

¶ *Ita* videtur audisse leprosum sanatum verbo; itaque tantum rogat, ut verbo dicat, iubeat, velit; fore sanum famulum. *εἰπε λόγῳ, dic verbo*, alia exemplaria *εἰπε λόγον, dic verbum*. Brugenfis testatur multos habere, *λόγον*, octo Parisiensem, aliosque *λόγῳ*, omnes apud Lucam habent *λόγῳ*, ita & Syrus *אמר במילה* *Amar bemelleha*, *dic in verbo*. Dignum se negat, *ἰκανόν*, hoc est, idoneum, vel sufficientem, qui Christum domo excipiat.

§.2. Reuera dignus non erat; sed hæc cognitio sui, cuiusque humilitas est; vt peccatores nos esse sciamus. Augustin. Serm. 6. de verbis Domini. *Audiuius cum Euangelium legeretur, fidem nostram in humilitate laudari.*

Humilitat
fit dignus,
qui non est
virtute.

Ad domum quippe centurionis cum se promitteret Dominus Iesus iturum ut puerum eius sanaret, ille respondit: Non sum dignus, vt sub tectum meum intres; sed tantum di verbo, & sanabitur. Dicendo se indignum, praestitit dignum, non in ci- uis parietes, fed in cuius cor Christus intraret. Neque enim hoc diceret, cum tanta fide & humilitate: nisi illum, quem time- bat intrare in domum suam, corde gefaret. Nam non erat magna felicitas, si Dominus Iesus intraret in parietes eius; & non esset in pectore eius. Magister quippe humilitatis & verbo & exemplo, discubuit & in domo cuiusdam Pharisei superbi, nomine Simonis. Et cum in domo eius recumberet, non erat in corde eius, vbi caput filius hominis reclinare. Dignitas au- tem quicunque in creatura esse potest, a solo creatore est. Interim hic quoque apparet centurionem Chri- sti diuinitatem credidisse. Diuinam potestatem itaque Christo adscribit, domi ei vitæ & necis arbitrium tri- buit. Vni verbo sanitatem acceptam refert. Quod nisi Christus suam potestatem diuinam asseri voluisset, sine dubio exclamasset, & in Deum totam operis laudem retulisset, sibi nihil adscripisset, vt Actor. 14. Paulus & Barnabas fecerunt.

VERSUS 2.

Nam & ego homo sum sub potestate
constitutus, habens sub me milites,
& dico huic: Vade, & vadit; &
alii, veni & venit; & seruo meo
fac hoc, & facit.

QVÆSTIO I.

*Quid illa excusatione centurio indicare
voluit?*

Centurio
alteri sub-
ditus opera-
batur ab-
sens.

§. 1. **O** Stendere conatur non opus esse praesentia redemptoris. Nam si ego sub aliena potestate constitutus, lo' o tamen verbo multa facio; nam milites obediunt & imperata exequuntur absentis, quanto magis tu omnia poteris? ceder moribus tuo etiam absentis imperio. Ita S. Augustin. l. 1. Sermone in monte. Fuit quædam in lectione diuersifras, Beza legit, vt refert Maldon. in *Excur.* in *prostatu*, vel *super potestatem*, sed editio posteriori *correx*it, & ait *Care-*

ἔσται vocari, qui scilicet est sub aliena potestate: Συρίῃ
דֶּרְחֵי שִׁלְטָנָא derhether sultana, quod noster in-
terpres charitatis causa addidit, *constitutus*, ex Luca
sumptum est, qui habet מִן הַמֶּלֶךְ min ha-melech.

§. 2. Nam & ego. Beza deprauari sententiam illa vici-
sione putat, non enim à pari argumentatur plenus fidei.
Hoc vult esse nodum in scirpo querere. Nam enim à
minore ad maius argumentum est, cum dicit: Nam &
ego, quam si dicat: Etenim ego. Vtraque locutione ca-
sa redditur; cur Christus maior possit absens verbo,
cum ipse multis modis minor nonnulla sic peragat.
Nec probo quod Franciscus Lucas ait. [Ratio ita
non ita perspicua est, dum iuxta nostram editionem
legitur, Nam & ego, quamvis ita complures alii trans-
ferant, etiam Syrus ipse אֲנִי וְעִמּוֹ אֶבְרָהָם אֶבְרָהָם אֶבְרָהָם אֶבְרָהָם
aph ana ger, nil
hoc aut simili modo intelligas: Nam & ego homi-
liet sim sub alterius potestate, tamen quia habeo sub
me alios, multa solo iussu perficio. v. post illud: Nam
& ego, comma fiat; referaturque illud, non ad proxi-
mum homo sum sub potestate, sed ad istud, secun-
dum rem, dico huic vade, & vadi; & alio &c. tametsi
coniunctio intercedat.] Clarissima est enim. Tu
absens poteris: nam & ego sub aliena potestate con-
sistutus sum, & dico huic vade, & vadi; eadem sane
in græco & Sy. o est ratio. Augustin. sane intellexit.
Si ego homo sub potestate, iubendi habeo potestatem; quid
non posses, cui omnes seruiunt potestates? Militiam prebi-
ri illa sententia demonstrat Augustinus l. b. 22. c. 7. 4.
contra Faustum Manichæum. Eius fidem laudat, de ser-
uorum militiam non imperat.

VERSUS 10

*Audiens autem Iesus miratus est,
& dixit.*

QVÆSTIO I.

Quomodo miratus est :

§. II. **M**anichæi hinc docebant, Christum quædam
ignorasse. Miratio est enim rerum quæ ino-
pinatò accidunt, quarum causæ ignorantur. Hunc in
modum quidem homines mirantur, dum ignorant,
dum noua putant, & insolita. Deus autem miratur,
& inascitur, dum in modum mirantis agit, aut irati,
dum ostendit rem magnam esse, & miram homini-
bus. Ita Augustinus, mirando laudant. Nec sic lo-
cutus fuisset centurio, nisi cor eius intrasset Christus,
qui nolebat, Christum rectum suum subire.

Respondet Augustin. de Genesi contra Manich.
lib. 11. Vidit ergo Deus lucem, qui bona est: quibus verbis
non ostenditur eluxisse Deo in solitum bonum, sed placuisse per-
fectum. Quod si dictum esset, miratus esset Deus lucem, qui
bona est, quantum clamarent: quantum litescerent? Admi-
ratio enim reuera de rebus insperatâ nasci solet, Et tamen le-
gimus isti, & laudant Dominum nostrum Iesum Christum in
Euangelio admiratum esse fidem credentium. Quis autem in
illis fecerat ipsam fidem, nisi ipse qui eam mirabatur? Quod
si & alius eam fecisset, ut quid miraretur qui præciserat? Si
solummodo Manichæus questionem istam, videant quia & illa solu-
tione potest. Si autem non soluitur, quid ista reprehendunt, que ad
se nolunt pertinere, cum illa que ad se pertinere dicunt, non
noverint? Quod enim mirabatur Dominus noster, nobis mi-
randum esse significat, quibus adhuc est opus sic moveri. Omnes
ergo tales motus eius non perturbat animi solis signa, sed do-
centur Magistri. Sic sunt & verba veteris Testamenti,
que non Deum infirmum docent, sed nostra infirmitati blan-
diuntur. Nihil enim de Deo digne dici potest. Nobis tamen
ut nutriatur fides, & ad ea perueniamus, que nullo humano
sermone dici possunt, & dicuntur, quia capere possumus.

QVÆSTIO II.

Quæ fides centurionis?

§. 1. **Q**uædam ex ipla i. a. Graeca apud Erasmus, & Lucam Brug. n. s. m. ita habent, *Kai eadē o*
uait autē ex eadē tē pēpē, kai eadē o
uait autē ex eadē tē pēpē, kai eadē o
uait autē ex eadē tē pēpē, kai eadē o
 Effectus igitur fidei ostenditur; nam in ipsa hora, seu
 temporis articulo sanatus est, vult in Syro, vide Dan.
 4. 30. hæc etenim *Καὶ ἐν τῇ ὥρᾳ* bēschagatha, quod in-
 dicat ipsum rei gerendæ momentum.

Nec de fide dubitare fas est, quam illa fuerit, cum
 cum dicat expresse: *fiat tibi sicut credidisti*. Crediderat
 fuit fides, ergo posse puerum sanari, idque consecutus est. hinc
 apparet, centurionem obuiam venisse, cum omnino au-
 dieret Iesum ad se venire; itaque fides illa alteri pro-
 fuit, nec fuit presumptio de salute.

§. 2. Hæretici fiduciam interpretantur. Bollinger-
 us credidisse eum dominum sanare posse, & velle;
 atque hanc fidem ita deprædicat, ut veram efficere, &
 iustificantem arbitretur. Verba eius ita habent. [Pau-
 culis, sed his evidentissimis exponit efficaciam, virtu-
 temque fidei. Efficit fides ut quod secundum verbum
 Dei credimus, hoc diuina potentia operante accipia-
 mus, creditur centurio domini posse, & velle sana-
 re ministrum suum d. c. m. b. n. e. m. Domini ergo sa-
 nauit ipsum; itaque fides suam habuit effectum. Se-
 quitur enim; illa ipsa hora sanatus est famulus eius.
 Proinde si credas te iustificandum sanguine filii Dei,
 iustificaberis protinus. Verbum enim Dei dicit. Qui
 crediderit in filium Dei, iustificabitur. si credideris
 Deum illum optimum maximum fore Deum tuum,
 qui te purget ab omnibus peccatis tuis, liberet ab om-
 ni malo, exaudiat in quavis necessitate: breuiter qui
 sit futurus pater, rex, protector, copiarum cornu, & asy-
 lum tutissimum, tum firmissimum, euenerit tibi certo
 quod credis. Nam secundum verbum Dei credis &
 verbi Dei sensum catholicum ac genuinum tenes. In
 verbo enim Domini huius generis infinitæ reperiun-
 tur promissiones, ac sese subinde clarius exponunt.]
 Clara res, si absit contentio. Centurio se Christi
 conspectu credebat indignum, eum solo verbo ab-
 sentem sanare posse credebat; ut vellet Iudæis depre-
 catoribus vrebatur, & ipse orabat, quia velle sperabat.
 Non quia velle credebat. Effectus fidei fuit, sed per
 spem & caritatem operantis. Nec centurioni in men-
 tem venit, sibi sua peccata quæ faceret, aut facere vel-
 let, non imputari; nec huius fiduciae effectus erat fa-
 muli sanitas.

Caluinus etiam l. 3. instit. c. 2. §. 13. Non audet hanc
 centurionis fidem ad fiduciam suam reuocare. [Con-
 tra ad particulare, inquit, aliquod obiectum aliquan-
 do restringitur, sicut cum dicit Matthæus Christum
 fidem eorum vidisse, qui per tegulas paralyticum de-
 miserant: & ipse clamat se non inuenisse tantam fi-
 dem in Israel quantam centurio attulerat. Atqui pro-
 babile est intentum prorsus fuisse ad filii sanationem,
 cuius cura occupauerat totum eius animum. Sed quia
 solo Christi nura & responso contentus corporalem
 præsentiam non flagitat, huius circumstantiæ causa
 tantopere extollitur eius fides. Et nuper docuimus
 Paulum accipere fidem pro dono miraculorum, quo
 pollent qui nec Spiritu Dei sunt regenti, nec eum se-
 rio colunt.] Quo tærior est recentiorum Caluina-
 norum Parei, & aliorum fraudulentia, qui hanc cen-
 turionis fidem pro stabilienda fiducia presumptuosa
 adducunt.

Contra suos ergo Pareus agit de iustificat. l. 1. c. 4.
 & c. cum hanc fidem fiduciam definit, quæ quispam
 terius est de salute. Contra eum stat Beza cum

Adami Conzen in Euang. Tom. I.

Caluino; dicere negat, flores heroum, ut ipsi putant.

§. 3. Multo sapientiores illi, qui à tanta confidentia
 recesserunt, ut initium salutis adirent, ut doctissimus
 Bertius ut Caspar Berlaus in Bogermanno *ἐπεὶ χρονο*
redarguro. Testatur enim eos qui sobrii sunt & p. hanc
 presumptionem fugere. Deinde, inquit, an salutis sue
 fecerit iacturam Christianus, aut indecorem se Christo seruum
 præstabit, qui ad inconditam illam fidei semper perse-
 ratura certitudinem malit *ἐπεὶ χρονο*, quam præfidenter de se pro-
 sumere? Vbi negando, interrogando, reprehendit ipso
 modo interrogationis fiduciariorum præfidentiam.

§. 4. Multo etiam est detestabilior argumentatio
 Wolfgang Musculi. [Quod non dicit, fiat tibi se-
 cundum iustitiam tuam, vel probitatem tuam: sed sic-
 ut credidisti: hoc est, secundum fidem tuam. Nec di-
 cit, sicut rogasti: sed sicut credidisti: admonemur in
 precationibus piorum non attendi à Deo tam iustitiam
 & probitatem precantis, quam fiduciam. Aut certe si
 aliqua iustitia ad hoc quaeritur, ut orans à Deo exau-
 diatur, fidem esse illam iustitiam, quæ quaeritur.]

Futil ratio: fiat tibi sicut credidisti, ergo Deus non reci-
 pit probitatem orantis, sed fiduciam. Hic multa ob-
 stant consequentiæ. Nec enim hic de speciali fiducia
 agitur, ut ex Caluino etiam constat. Nec illa fiducia
 alteri, sed cuiusque propriorum peccatorum remis-
 sioni conducit. Iustitia vero centurionis non erat for-
 tis fides, sed insignis caritas, humilitas, munificentia.
 Non ergo Deum talem habemus, qualem illi fidem
 habemus, sed qualia opera præstamus.

Fidei ut ad ci arbor, & fructus tribuitur Cyp. Ep. 9.
 Christus dat credentibus tantum quantum credit se
 capere, quia siue iustitia orantibus dicitur: *discedite à*
me omnes qui operamini iniquitatem.

Philippus Melanchthon praua interpositione ver-
 ba Christi: *fiat tibi sicut credidisti*, peruertit. [Quod
 hic, inquit, pro famulo sollicitus est, in eo obserua, a-
 lienam fidem pro hominibus valere & efficacem esse,
 Sic hodie aliena fides satis facit in baptizandis pueris.
 Quod dicit, Ego sum homo, &c. Comparatio est &
 argumentum à minori. Siquidem ego possum verbo
 efficere, quod volo apud meos, quanto magis tu?
 quasi dicat, quomodo facit, ut iubeo, seruus meus, ita
 quæ tu iusseris, omnis creatura.]

Nequaquam infantes fide parentum iustificantur,
 sed fide & gratia infusa, qua Deus peccatum origina-
 le excludit: nec enim repugnat minutæ ætatu hæ-
 bitus gratiæ, cui omnes concidunt inesse peccatum an-
 te baptismum: cur autem inest delictum, non possit
 inesse remedium delicti?

§. 5. Maiorem fidem in Baptista, Simeone, aliisque
 inuenit, de populo itaque & auditoribus loquitur, suos
 illos peculiare excipit. Fateatur etiam Aretius, Abra-
 ham, Isaac, Iacobi fidem maiorem fuisse. Quod si-
 gnum est etiam aduersariis concedentibus, generales
 propositiones pro retum circumstantia intelligendas.
 Caluinus certe B. virginem excipit. [Dicitur est se-
 cundum quid non simpliciter, nam si colligimus o-
 mnes fidei partes, saltem in eo præcellit Mariæ fides
 quod se ex Spiritu sancto fore grauidam credidit, ut fi-
 lium Dei vnigenitum pareret. Deinde quod filium ex
 se natum amplexa est tanquam factorem suum, mun-
 dique totius opificem & vnicum Redemptorem. Sed
 duas maxime ob causas Christus fidem hominis gen-
 tilis prætulit omnium Iudæorum fidei: nempe quod
 ex modico & tenui doctrinæ gustu tantus ac tam re-
 pente fructus se proferret. Neque enim hoc vulgare
 fuit, Dei virtutem, quæ tantum scintillas quasdam fa-
 cere in Christo cœperat, tam magnifice prædicare.
 Deinde cum Iudæi plus æquo externis signis intenti
 forent: hic homo gentilis nullum requirit vilitate sym-
 bolam, sed nudum verbum sibi sufficere testatur. Ven-
 turus]

Adami Conzen
in
Euangelia
Cvi
18

„tutus ad eum erat Christus, non quod opus esset, sed
„ut hanc eius fidem probaret. Quare hoc p. asertim no-
„mine ipsam commendat, quod acquiescat in nudo
„verbo.]

Hic si necessario B. Virginem excipit, in qua Chri-
stus maiorem fidem inuenit, cur non eandem à con-
ditione peccati contrahendi, à concupiscentia pari
modo excipiendam indicat?

VERSVS 11.

*Dico autem vobis, quod multi ab o-
riente & occidente venient, & re-
cumbent cum Abraham & Isaac,
& Iacob in regno caelorum.*

QUESTIO I.

An Ecclesie vniuersitas hinc probetur?

Ecclesia v-
niuersalis.

Nec nouum aut inusitatum aliquid à nobis agitur,
cum hinc Ecclesiae multitudinem, & catholicam
diffusionem probamus. Augustinus contra Donati-
stas frequentissime ex hoc loco iam olim tractauit, ut
ostenderet, non in solo Africæ angulo Ecclesiam esse.
Vide Sermonem 6. de verb. Domini.

VERSVS 12.

*Filii autem regni euicientur in tene-
bras exteriores.*

QUESTIO I.

Qui filii regni, & tenebrae exteriores?

§. 1. Filios regni appellat eos, qui ad regnum vocati,
promissionem habuerunt, quibus omnia ita
collata sunt, ut per ipsos solos steterit, cur depelleren-
tur, eorum videbatur hereditas Rom. 9. 4. quorum ad-
optio filiorum, & gloria & Testamentum. Vbi ergo
peregrini ἀνακληθῆσονται ἐν τῇ βασιλείᾳ, siue ut legunt
Chryl. & Euthym. ἐν τοῖς καλοῖς ἀβραάμ, in sinibus
Abraham. Ineptè omnino filios regis Castalio ap-
pellat.

Tenebrae
exteriores.

§. 2. Tenebrae exteriores luci internae & domesticae,
quae in coenaculo conuiuentium erat, opponitur.
Nulla ergo extra regnum illud lux est, sed tenebrae ex-
teriores, nihil solati, nihil non plenum supplicii.

§. 3. Stridor dentium est dolentium, & indignan-
tium, & dolores utique molire conantium, sed ir-
rito conatu, sanctia seipsam puniente. Similitudo
sumpta ex carnatione, in qua facies & lumina collu-
cent; foris omnia tenebris inhorrescunt. Insignis lo-
cus contra atheos & irrisores, qui sarcasmos in piera-
tem exercitos, tam horribili dentium concussu luent.

QUESTIO II.

*An hinc atheismus de duobus principis
refutetur?*

Marcion A-
brahamum
& patriar-
chas da-
mnabat.

§. 1. Irenaeus aduersus Haereses lib. cap. 18. Deum
Abrahami & Patriarcharum vnum eundemque
cum Deo noui Testamenti hinc probat. Vnus autem &
Marcion, & qui ab eo, expellentes ab hereditate Abraham, cui
Spiritus per multos, iam autem & per Paulum testimonium
reddidit: Quoniam credidit Deo, & deputatum est ei ad iu-
sticiam: & Dominus primum quidem de lapidibus excitans fi-
lios eius, & faciens semen eius, quasi stellas caeli, dicens. Quoniam
venient ab oriente, & ab occidente, ab Aquilone, & Austro, &
recumbent cum Abraham, & Isaac & Iacob in regno caelorum.
Iterum dicens Iudeis: Cum videritis Abraham, & Isaac & Ia-
cob, & omnes Prophetas in regno Dei: vos autem proici foras.
Manifestum (est) ergo, quoniam qui contradicunt salutis eius,
& alterum prater eum, qui promissionem feceris Abraha, for-

mant Deum, extra regnum Dei sunt, & exheredes, sunt in
corruptela, frustrantes, & blasphemantes Deum, qui in ri-
gnum caelorum introducit Abraham, & semen eius, quod est
Ecclesia, per Christum Iesum, cui & adoptio redditur, & heredi-
tatis quae Abrahae promissa est.

§. 2. Eadem ratione Faustum Manichaeum, Deum
Patriarcharum, & ipsos Patriarchas accusantem con-
futat Augustinus. Disputatio eorum vtilis & audita
iucunda est.

[Faustus dixit: Scriptum est in Euangelio, quia mul-
ti venient ab Oriente & Occidente, & recumbent cum
Abraham, & Isaac & Iacob in regno caelorum. Vnde
ergo quare non accipitis Patriarchas? Absit nos quidem
cuiquam inuidere mortalium, quem Deus forte mise-
ratione respiciens sua, de perditione vnquam reduxe-
rit ad salutem: sed hoc sane nos eius esse iam clemen-
tiae ponimus, qui misertus sit non illius meriti, cuius
fuisse negare non possis, improbabilem vitam, ac per
hoc. Et Iudaeorum Patres Abraham scilicet, & Isaac &
Iacob, si est hoc pro certo de iisdem Christi testimo-
nium, quod adferis, quamquam fuerunt ipsi quidem
flagitiosissimi, ut fere Moyses indicat eorum prone-
pos, siue quis alius historiae huius conditor est, quae
dicitur Genesios, quicorum vires nobis odio omni,
fastidioque dignissimas scripsit: Sint tamen & ipsi iam
in regno caelorum; sint in loco, quem nec crediderant
vnquam, nec sperauerant, ut fere ex eorum liquido li-
bris apparet: dummodo tamen constet vobis etiam
constantibus, longo intervallo de terra ac penali in-
ferorū custodia, ubi se vitae merito coercebant à Chri-
sto Domino nostro liberatos, per eius scilicet mysti-
cam passionem peruenire ad hoc ipsum potuisse, si
peruenerunt, quod scriptum de eis est. Cui responderet
Augustinus, quomodo in tuto miser? quomodo in
tuto, qui re Patriarchas odisse dicis impuros, & Deum
adhuc plangis impurum? Certe illis Patriarchis post
aduentum Saluatoris praestitam purificationem, & da-
tam beatam requiem concessisti: Deus autem vester
& post aduentum Saluatoris, adhuc iacet in tenebris,
adhuc flagitiis omnibus mergitur, adhuc in impuriis o-
mnibus volutatur: ita non solum vita illorum homi-
num melior erat Deo vestro, verum etiam mors ipsa
facilior. In quibus autem sedibus erant iusti, qui exie-
rant ex hac vita priusquam Christus in carne venisset,
& vtrum etiam ipsos ad aliquid melius passio Christi
translulerit, qui in eum venturum, passurum, resurre-
cturum, non tantum crediderant, verum etiam hoc
ipsam sicut oportebat, prophetico spiritu praenuntia-
uerant in scripturis sanctis indagandum est, si quo
modo ad liquidum indagari potest, non hic temeri-
tates opinantium confectandae quorundam homi-
num, necdum tam execrabilis haereticis peruersitate ni-
mis longe à veritate aberrantium.]

Nequiores illi sunt, qui hodie in Deum & ab sola-
tam ab eo indictam necessitatem omnia reiciunt, &
tamen soli sapere, soli religiosi sibi & reformati viden-
tur, quibus omnia τὸ μὴ καὶ αὐτὰ πείθονται, omnia in-
honestum honesta videntur.

VERSVS 14.

*Et cum venisset Iesus in domum Pe-
tri vidit socrum eius iacentem, &
febricitantem.*

QUESTIO I.

Vbi Petri socrus curata?

§. 1. Marcus 1. v. 39. Lucas 4. 38. Surgens autem Iesus
de Synagoga, introiit in domum Simonis. Mar-
cus 1. Et protinus egredientes de Synagoga venerunt in domum
Simoni.